

Annie van Gansewinkel

Vast

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

De groeten

‘Je krijgt de groeten van je vader.’

Jim haalt zijn schouders op. Hij blijft tegen de bal schoppen.

De bal knalt tegen de muur.

En trap, en knal. En knal. Knal, KNAL!

Zijn moeder zegt niets meer. Met een zucht begint ze de tas uit te pakken.

Ze haalt er kleren van zijn vader uit. Straks hangen ze aan de waslijn.

Hoe lang is het al geleden dat Jim zijn vader in die kleren zag?

Maanden.

Maar het lijkt wel gisteren. De bel, lang en hard. ’s Ochtends heel vroeg.

Het bonken tegen de deur. ‘Politie! Doe open!’

Trap, knal.

Jim wil er nooit meer aan denken.

‘Jim, hou op met dat irritante geluid. Kappen, nu!’

Luxe hotel

‘Waarom ga je niet een keer met mama mee?’
Syl vroeg het vorig jaar toen ze thuiskwam.
Ze was met mama op bezoek geweest bij
papa.

‘Geen zin in.’

Natuurlijk bleef Syl doorzeuren. ‘Papa zou het
fijn vinden.’

‘Wat kan mij dat nou schelen? Hij heeft iets
stoms gedaan en nu heeft hij straf. Net goed.’

‘Hij wordt al genoeg gestraft. Dat merk je wel
als je meegaat.’

‘Ach, het is toch gewoon een hotel. Voor alles
wordt gezorgd. Lekker makkelijk.’

Jim denkt aan wat hij wel eens hoort.

Gevangenissen, het zijn gewoon luxe hotels.

Ondertussen moeten zij het thuis maar
uitzoeken. Mama, Syl, hij en de kleine Buddy.

Trouwens, Syl is zelf na die ene keer ook nooit
meer op bezoek geweest.

Mama gaat ook niet vaak.

‘Ik kan niet goed weg met drie kinderen.’ Dat
zegt ze tegen oma als die er soms over begint.

Oma gaat een keer in de maand. Het is een hele reis naar Almere.

‘John blijft toch mijn zoon’, zegt oma.

Jim wil best een keer oppassen. Als zijn moeder nou zo graag zijn vader wil zien. Maar ze is al weken niet meer naar papa geweest.

Hij mist jullie

‘Allemaal de groeten van jullie vader.’

Oma begint de kleren van papa uit haar tas te halen.

Mama en Syl zeggen niets. Jim houdt ook zijn mond.

Wat moet hij zeggen? De groeten terug?

‘Jullie vader mist jullie.’ Oma kijkt hem diep in zijn ogen.

‘Hij zou het fijn vinden om zijn grote zoon eindelijk te zien.’

Dat is dan zijn probleem, denkt Jim.

Hij loopt naar de keuken. Maar hij kan nog steeds verstaan wat zijn moeder en oma zeggen.

‘Het zou John zo goed doen. Zijn zoon zien, de andere kinderen en jou, Annet.’

‘Ik word gewoon akelig daar. Vroeger ben ik er te vaak geweest. Eerst bij mijn vader, later ook bij mijn broers. Ik hoopte er na mijn huwelijk nooit meer te komen. Dat alles beter zou worden als ik met John trouwde.’

Jims moeder praat verder: 'In mijn familie is niet veel veranderd. Maar dit is mijn huis, mijn gezin. Ik heb zo hard gewerkt om het beter te krijgen dan vroeger bij mij thuis.' 'Maar John heeft toch ook zijn best gedaan?', zegt Jims oma. 'Hij had zich niet moeten laten meeslepen door jouw broers. Jouw familie heeft hem op het slechte pad gebracht.'

Jim wil dit allemaal niet horen. Maar toch blijft hij staan.

'Ma, nou moet je ophouden. John is oud en wijs genoeg, tenminste dat dacht ik. Het is jóúw zoon, die zo makkelijk mee te slepen is. En moet je zien hoe hij ons laat zitten!' 'Hij kan op dit moment niets voor jullie doen. Hij mist jullie. Jij kunt wél wat voor hem doen. Zorg dat Jim zijn vader eens op gaat zoeken. Dat wordt nu echt tijd.'

Jim stopt zijn telefoon in zijn zak. Hij loopt snel langs zijn moeder en oma, de tuin in. Keihard schopt hij tegen de plastic bal van Buddy. Het ding valt slap neer.

Van ellende

De familie van zijn moeder, die ziet Jim nooit. Zijn moeder gaat er bijna nooit heen. Misschien schaamt ze zich voor haar familie. Een paar jaar geleden is haar moeder overleden.

‘Van ellende’, zei mama toen ze het bericht kreeg.

Voor het eerst had ze er echt iets over gezegd.

‘Met mijn vader was er altijd wat. En twee van haar drie zoons deugen niet.’

Jim had haar vragend aangekeken. Maar meer had ze niet gezegd.

Vroeger zei ze altijd: ‘Het blijft toch mijn vader. Het blijven toch mijn broers.’

Maar sinds haar moeder dood is, komt mama nóg minder bij haar familie. ‘Blij dat ik er weg ben’, zegt ze vaak.

Meer zegt ze er niet over, zijn moeder is niet zo’n prater. Jim ook niet.

Papa was altijd veel gezelliger. Met hem kon je lachen. Vroeger, dan. De laatste jaren niet meer.

Nu zit papa vast. Hij zei dat het de schuld was van oom Vincent, de broer van mama.

Oom Vincent had hem omgepraat voor een klus. Zo noemde hij dat.

Die broer had geen gezin. Maar papa wel.

Daarom had hij zijn hersens moeten gebruiken.

Trouwens, hij had al een flinke waarschuwing gehad twee jaar eerder. Toen ging hij voor het eerst in de fout. Hij hoefde niet naar de gevangenis, maar kreeg een taakstraf.

Jim wil er niet aan denken, maar de gedachte komt toch.

Omrijden

Het groene busje bij het park. De vier mannen met oranje hesjes over hun kleren. Ze werken dicht bij elkaar. Alsof ze elke centimeter moeten schoffelen.

Jim hoort dat ze plezier hebben. Is die langste zijn vader?

Hij gooit het stuur van zijn fiets om. Hij wil het niet weten. Hij wil niet zien hoe zijn vader in het park moet schoffelen. Voor straf.

Stel je voor dat papa hem ziet. Dat hij hem bij zich roept. ‘Kijk, mijn zoon!’, zou hij trots zeggen tegen de andere mannen.

Maar Jim zou niet trots op zijn vader zijn.

Hij moet er niet aan denken dat iemand van school hem ziet.

Niet iedere plantsoenwerker heeft een taakstraf. Natuurlijk weten zijn vrienden dat ook wel. Maar toch ...

‘Hé, jouw vader werkt toch als lasser in een fabriek?’

Wat moet hij dan zeggen? ‘Ja, normaal wel.

Maar dit moet hij voor straf doen van de rechter. Omdat hij iemand het ziekenhuis in heeft geslagen.'

Niemand mocht het weten. Daarom kon hij het ook maar beter niet zien.

Zo wilde hij zijn vader niet tegenkomen.

Maar nu kán hij zijn vader niet meer tegenkomen. Al meer dan een jaar niet meer.